

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 23.892 van 27 februari 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 16 juli 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 27 mei 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, met bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht aan de verzoekende partij op 18 juni 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2009.

Gehoord het verslag van de kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die loco advocaten R. en F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 maart 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

Op 27 mei 2008 verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk, met bevel om het grondgebied te verlaten, en wordt ter kennis gebracht op 18 juni 2008. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"(...)Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 04/03/2008 bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

*in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek **onontvankelijk** is in toepassing van genoemd artikel 9ter, § 3, en in toepassing van artikel 7, § 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 17/05/2007 (B.S. 31/05/2007).*

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de wet (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, eerste lid), m.n.: Betrokkene legt bij zijn verzoekschrift een fax van een kopie van het paspoort voor. Dit kan niet aanvaard worden als geldig bewijs van betrokkenes identiteit. De Vreemdelingenwet zegt immers dat de in België verblijvende vreemdeling die een aanvraag op basis artikel 9ter van diezelfde wet indient, onder andere in het bezit moet zijn van een identiteitsdocument. Betrokkene voegt bij zijn verzoekschrift duidelijk een kopie (fax) van een kopie van zijn nationaal paspoort toe. Bijgevolg is er geen bewijs dat betrokkene ook effectief in het bezit is van zijn origineel paspoort. Het is inderdaad zo dat art 7, §1, eerste lid van bovengenoemd Koninklijk Besluit enkel spreekt van een afschrift van een nationaal paspoort of identiteitskaart, doch verwijst dit enkel naar de formele indiening van de aanvraag. Een afschrift volstaat om de aanvraag in te dienen, maar het blijkt duidelijk dat de wetgever beoogt dat de verzoeker in het bezit is van een origineel dit blijkt ook uit de omzendbrief betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 van 21 juni 2007 waarin wordt gestipuleerd dat betrokkenes identiteit moet kunnen gecontroleerd worden aan de hand van het origineel identiteitsbewijs. Een kopie van een afschrift van een identiteitsbewijs geeft de garantie van een origineel identiteitsbewijs niet. Bijgevolg kan het verzoek niet ontvankelijk verklaard worden.

Bijgevolg dient betrokkene gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, (bevestigd op 10/12/2007) en ter kennis gebracht op 04/02/2008, en dient hij dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten te verlaten, met dien verstande dat de lijst van de te verlaten landen uitgebreid is met de volgende landen: Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slovakije, de Tsjechische Republiek en Malta. (...)"

2. Ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt bij wege van exceptie de onontvankelijkheid van het beroep op wegens het niet ontwikkelen van een ernstig middel en het niet op basis van concrete gegevens aantonen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ingeval van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten administratieve beslissing, beiden vereist ingevolge artikel 39/82, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Vastgesteld wordt dat de verwerende partij in haar nota zelf een middel in de uiteenzetting van de verzoekende partij onderscheidt en erin geslaagd is deze vrij omstandig te beantwoorden. Voor wat betreft de opgeworpen exceptie aangaande het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, bestaat er geen noodzaak om hierover uitspraak te doen aangezien, zoals hierna zal blijken, de vordering tot schorsing zonder voorwerp is. De exceptie wordt derhalve niet bijgetreden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, omdat de motivering in de bestreden beslissing zich beperkt tot de mededeling dat een kopie van het afschrift van het identiteitsbewijs de garantie van een origineel identiteitsbewijs niet geeft om vervolgens op een onnozele wijze te refereren naar de ministeriële omzendbrief van 21 juli 2007 zonder dat wordt aangetoond dat überhaupt de verzoekende partij door wie dan ook zou zijn verzocht haar originele paspoort te tonen, dat de verzoekende partij wel degelijk beschikt over het origineel paspoort en dit op het eerste verzoek zal overleggen en dat de motivering niet correct is en in strijd met het dossier aangezien zij wel degelijk over een origineel paspoort dat haar identiteit kan bewijzen beschikt.

In haar nota met opmerkingen is de verwerende partij van mening dat de bestreden beslissing genoegzaam met redenen is omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld, dat deze vermeldingen de verzoekende partij toelaten kennis te hebben van de gronden op basis waarvan haar aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsplicht wordt beoogd, en dat de wet duidelijk is en heel uitdrukkelijk vereist dat de vreemdeling zelf een identiteitsdocument toevoegt, dan wel een motivering tot vrijstelling van deze verplichting.

Ter adstruering van het tweede middel stelt de verwerende partij wat volgt:

“(…) 2.3.2. Betreffende een tweede middel van verzoekster.

In haar tweede middel beroept verzoekster zich op een vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991.

Betreffende de vermeende schending van voormelde artikelen van de wet dd. 29.07.1991, die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing dd. 27.05.2008 blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekster toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan haar aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoeksters uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoeksters beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Het is dan ook slechts ten overvloede, in zoverre Uw Raad een andere mening zou zijn toegedaan, dat de verwerende partij nog opmerkt dat verzoekster niet ernstig is en niet kan worden gevolgd waar zij poogt voor te houden dat de bestreden beslissing 'zich beperkt tot de mededeling ...'. Integendeel blijkt dat de bestreden beslissing meer dan afdoende en zelfs heel uitgebreid werd gemotiveerd.

Terwijl de verwerende partij andermaal herhaalt dat verzoekster niet dienstig kan voorhouden dat de gemachtigde verzoekster dan maar had moeten uitnodigen. Immers, de wet is duidelijk, en vereist heel uitdrukkelijk dat de vreemdeling zelf een identiteitsdocument toevoegt, dan wel een motivering tot vrijstelling van deze verplichting.

Overigens, in zoverre verzoekster zou beschikken over de vereiste documenten, waaronder een origineel identiteitsdocument - zoals door de wetgever duidelijk wordt vereist - kan zij steeds een aanvraag indienen, waarbij zij aantoonst dat zij over het origineel beschikt, en een afschrift van dit origineel toevoegt aan de aanvraag.

De gemachtigde van de Minister van Migratie en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekster de schending aanvoert.

De uiteenzetting van verzoekster kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel van verzoekster is niet ernstig en kan niet worden aangenomen. (...)

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de

bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag niet vergezeld ging van volgende documenten en inlichtingen: een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, §1, derde lid van de wet.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het tweede middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De bestreden beslissing stelt dat de aanvraag niet vergezeld ging van volgende documenten en inlichtingen: een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, §1, derde lid van de wet. Verder stelt de bestreden beslissing dat de verzoekende partij bij haar verzoekschrift een fax van een kopie van het paspoort voorlegt en dat dit niet kan aanvaard worden als geldig bewijs van betrokkenes identiteit. Bijgevolg is er geen bewijs dat de verzoekende partij effectief in het bezit is van haar origineel paspoort, aangezien een kopie van een afschrift van een identiteitsbewijs de garantie van een origineel identiteitsbewijs niet geeft, volgens de bestreden beslissing.

Artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De appreciatie van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet het voorwerp van een definitieve beslissing heeft uitgemaakt of die een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont."

Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007) bepaalt:

"§1. De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, §1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen:

- 1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, §1, derde lid, van de wet;
- 2° een medisch getuigschrift aangaande zijn ziekte bedoeld in artikel 9ter, §1, van de wet;
- 3° enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot zijn ziekte waarover hij beschikt op het moment van de indiening van zijn aanvraag;
- 4° het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België.

§2. Onverminderd artikel 9ter, §3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in §1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd, of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een aangetekend schrijven. (...)"

De omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, waarnaar verwezen in de bestreden beslissing, stelt in punt II, D. dat:

"(...) Bij de controle van de feitelijke verblijfplaats zal gevraagd worden om de originele identiteitsdocumenten te vertonen, waarvan in voorkomend geval kopieën werden gevoegd bij de aanvraag. Indien de vreemdeling de originele identiteitsdocumenten niet kan vertonen, wordt de woonstcontrole geacht negatief te zijn. Het woonstcontroleverslag dient dan te vermelden dat de originele identiteitsstukken niet vertoond werden. (...)"

Uit de gezamenlijke lezing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 blijkt zonder meer dat, indien de aanvragers niet beschikken over identiteitsdocumenten, de onmogelijkheid om de vereiste identiteitsdocumenten in België te verkrijgen volledig moet blijken uit de ingediende aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden.

Tevens merkt de Raad op dat in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet duidelijk wordt bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: behoudens uitzondering kan de aanvraag van de machtiging tot verblijf niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2006-2007, nr. 2478/001, p. 35).

De Raad constateert dat de verwerende partij uit het feit dat de verzoekende partij bij haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een fax van een kopie van haar paspoort voorlegt, louter poneert dat er geen bewijs is dat de verzoekende partij ook effectief in het bezit is van haar origineel paspoort. In casu blijkt uit nazicht van de stukken van het administratief dossier dat aan de verzoekende partij nooit gevraagd werd om haar origineel identiteitsdocument te vertonen. Dit gegeven wordt op generlei wijze betwist door

de verwerende partij. De Raad stelt bijgevolg vast dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

Het tweede middel is gegrond.

3.2. Aangezien de eventuele gegrondheid van het overig middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dient deze niet meer onderzocht te worden.

3.3. De verzoekende partij heeft een gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de raad voor Vreemdelingenbetwistingen (B.S., 28 december 2006). De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Vernietigd wordt de beslissing genomen ten aanzien van Irina Evguenievna MAKSIMOVA door de gemachtigde van de minister waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, met bevel om het grondgebied te verlaten, van 27 mei 2008.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

Ch. BAMPS.